

ŠTEFAN KARDOŠ

ŠTEFAN KARDOŠ

Ti so ljubávní, ne?

Moj angel I

Moj angel gol po hiši se sprehaja,
po mehki ritki se nemarno čoha
in zdelane perutke si popravlja,
ko prosim ga: *Ostani še, zaboga!*

Pa začeblja o angelskih zadevah
in vrže čezme zračne okončine,
da ves napuh nezemski skozme šine,
da zakričim: *Povedi me v nebesa!*

Zbujen potem kot Smrt zadeta buljim,
ko roka njena me previdno boža,
in kožo hotno do obisti čutim,

ko me poljublja moja zlata roža.
Tako vsak dan iz raja v raj se zbujam
pa še Peklenščku – vmes – rogove ruvam.

Moj angel II

Moj angel prav nikoli ne odneha!
Pravično spanje mi nenehno kráti,
ko kar naprej vzdihuje, da že zeha,
da pa v nebesih sploh ne znajo spati.

In me sprašuje, če obilje kolje,
če lačnim sonce reš najlepše sije,
če tod le zmernim večna ura bije,
če ... eh, če zrepetira mi orožje.

Pa se izmikam, da je tod drugače,
da pretiravati se pač ne splača,
ker tu prezdravo se za bolno smatra,

ker tu le z malega kaj večje zrasede.
Okrog vratu se mi takoj obesi:
Saj to je, mucek, kar probleme reši.

Prva ljubezen I

Nategnil davno bi te že, premila,
pa moral sem iznajti čarovnijo,
ki greh meseni bi v krepost zavila:
poskusil sem z besedno sleparijo.

A ko dočakala sva praznik čarni,
na lepem vzniknil je ukor brezdanji:
Takó, kdor misli trdno stati, pade,
nevarno gledat' je dekleta mlade.

V teh dneh, preljuba, božava tišino,
v pohoti nežni sanjava tja čez.
Še vedno strastno čutiva bližino,

še vedno – strašno! – misliva zares.
Samo da zdaj v sramoto se pogrezam
in včasih po obrežjih Niča begam.

Prva ljubezen II

Predstavljam si: za gozdom vas pod snegom,
plašljiv korak, nemir, tišina tleča;
razpeta vsa med tem in onim svetom,
spet vrača se z zagrobnega klepéta.

Potem zaman razdaja se po hiši;
potuhniti ne da se med otroki,
zbežati ne sladkó nadležni misli,
pa znova zase in za Njega moli.

Vsevedni pa v nebesih dreto vleče,
ko vravec torte ji pod noge meče
in runde části angelcem nebeškim,

da pojejo ji z glasom prečloveškim:
Raz vroče prsi strgaj si obleko,
osramje divje božaj si v uteho.

Pelda I

Je v moškem srcu neka čudna pelda,
potuhnjena v besedo nepoznano,
kot morje je, ki k Mesecu se vzpenja,
medtem pa na obali dela štaló.

Zdaj kaže se kot čisto kljubovanje,
potem podobo samega srca privzame,
se ne uklanja, ampak gospodari,
čeprav že vse vzdihuje: *Vrag te vzemi!*

Zvečer bentili smo nad plitvo flašo,
pošiljali smo k vragu vse počez:
Madonca, kdo je kriv za sabotážo,

in kje na svetu je najlepši smeh!
– Eh, moja draga se najlepše smeje,
kozarec – bratje! – zanjo, ki me greje.

Pelda II

Je neka tujerodna nostalgija,
svilen dotik zaumnega sveta,
omami te kot čista alkimija,
kot slutnja, ki je botra vseh želja.

Tančic stotero se nad njo razcveta,
oblik in likov tisoč sto se tre,
je zrno graha pod plastmi pomena,
je milost, ki iz čudenja navre.

Zato kdo kdaj (v obupni sceneriji:
med flašami, zapitimi goslači,
med junci, ki prav vsi so kavalirji)

edino Žensko na plesišče zvabi.
Pa kmalu ga od čudenja razžre,
saj Sanjska se na lepem v tla udre.

Otla II

(Beerovanje)

Pricvrem nek dan fantič dol v galerijo
(že prej pa cela draga vas domača),
kjer Beer nam sliko na ogled postavlja:
babo nago s prav dlakavo krtino.

Razvrat na platnu dečku kakor cesta:
čez dojke pelje tok begavih sanj,
čez popek in naprej (tja vse se steka!)
do šavja prav na robu potovanj.

Pa iznenada zloben glas zacvili,
tik ob meni (ne več kot meter vstran)
zarodek babji se ob dedku slini:

“Glej, dedi, vzletel bo raketoplan!”
Kaj morem, če nad mano se usaja,
jaz nisem kriv, da bingelj v sliko laja.

Otla VII

(Na molu San Carlo)

“Če le stopila bi na mojo gmajno,
na dlan narisal bi ti vrt osladni,
na vrtu spesnil bi napev prekrasni,
da ti si moje Vse ... in preostalo.

Če le stopila bi ...”, a me prekine,
češ: “Bikec moj, neumnosti že klatiš!”,
in mi francoza tja do grla stisne,
da brž gradove sklešem si v oblakih.

In se teliček srboriti penim
in več ne vem, kaj delal bi od sreče,
in tja (glej, Kette!) gor na češpljo lezem.

(Sosedje iščejo pomoč v nebesih:
“Devica ti, Marija, Boug naš dragi,
ov norčasti že pá se ótla mlati.”)